

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Divus Sebastianus Eberspergæ Boiorum Propitius, Seu
Cultus Eiusdem Gloriosi Martyris à Prima Loci Fundatione
Ad Nostra Usque Tempora Propagatus, Et Nunc Publicæ
Luci Datus**

Widl, Adam

Monachij

Caput III. Gesta sub Eberhardo I. Semptensium Comite Tertio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37233

CAPUT III.

GESTA SUB EBERHARDO I. SEMPTENSIUM COMITE TERTIO RELIGIOSISSIMO.

Hic est ille Eberhardus, pace bellicoque celeberrimus, qui duplici titulo, gemino argumento & superstitionis everfor ex propagata Religione, & Conservator Patriæ ex cæsis ad internecionem hostibus audire meruit. Ejus trophæa, tanquam Hectoris Boici, Lauro & Cedro digna ordine dabimus.

§. I.

EBERHARDI MIRUM SOMNIUM. EIUSQUE PER HUNEFRIDUM CANONICORUM PRÆPOSITUM FACTA INTERPRETATIO.

ERat Eberhardus, cum patri Ratholdo successit, undecennis
F 5 ado-

Notes Natura Eberhardi Comiti.

adolescens omnibus corporis ani-
 mique ornamentis suâ ætate emi-
 nens, cujus omnem vitam vernant
 pudicitia, & castimonia perpetuo
 cælebs postea honestaverat. Ar-
 præterea in integerrimo Juvene
 primis statim annis militaris qua-
 dam natura, ad bellicam continuo
 gloriam animosè experrecta: Ma-
 quippe ille omnium denique pul-
 cherrimus & felicissimus esse sole-
 qui Veneris nescius nulla secum im-
 pedimenta vehit cunas & feminam
 Placuit autem Deo sensim castissi-
 mum Juvenem maximis quibusque
 rebus præparare. Initium factum
 per somnia. Néque id novum
 futuræ namque Regnorum vicissi-
 tudines, & tragica theatra suo tem-
 pore Orbi repræsentanda jam olim
 Nabuchodonosori per somnia
 ostensa ex sacris literis novimus.

Trepidabat eâ tempestate rursum
 Germania, ne toties fatales Hunni
 redirent, & pro more barbaræ feri-
 tatis

tatis, omnia flammis & cædibus mi-
scerent. Et jam per Boicam fama
increbuerat, uti credula est miseria,
inimicam Hunnorum gentem cum
maximis copiis denuo in itinere ef-
se, quæ toties antehac Germani-
cum cruorem ebiberat. Rumore
illo, quantumvis vano, perculsus
Eberhardus, Eberspergæ suæ, opi-
nionem suâ haud satis validæ metue-
bat: quare duplici muro arcem su-
am cingere, fossas profundius erue-
re, &, quanta festinatione posset,
propugnacula nova addere statuit,
advectâ undique, quæ ad usum ef-
set, copiosâ materiâ. Jamque fun-
damenta jecerat surrecturo operi
opportuna: cum nocte quadam
miram sibi in somno imaginem in-
tueri visus est. Somniabat, canorâ
se voce galli gallinacei, ex profundo
sopore excitari Eberhardus: mox,
nescio quem Opilionem propius
sibi adstantem conspicabatur, au-
gustiore sanè specie, corporisque
to.

*Mirum Som-
nium Eber-
hardi.*

90 *Eberhardi mirum Somnium, ejusq;*
totius Majestate refulgentem, quæ
quæ hominem de sepe & rure dece
ret. Subinde in vocem solutus p
stor ille in hunc ferè modum salut
ria monere auditus est : desister
à cceptis suis, animique proposi
nec porrò Castrum suum muni
pergeret; omnes namque vires
as, per se caducas, adversùs Hun
nos nihil valituras, non human
ope metiri ipsum debere patriæ de
fensionem; auxilium contra p
tentissimos hostes potiùs è Cælo
cerfendum: quare, si Ebersperga
suam inexpugnabilem cuperet, h
potiùs ageret Eberhardus, & se Op
tionem Arcis suæ Custodem consti
tueret; suo, non alio præsidio
vam fore; in præmium tutelæ
ud nihil vicissim se à Comite petere
quàm ut sacra habitatio extruatur
ibidémque divinis honoribus thur
vinum & oleum jure perpetuo sub
ministrantur: vicissim se sanctè pol
liceri, nihil ab hostibus Ebersper
gan

gam passuram, Hunnisque deinceps venturis penitus imperviam & inaccessibleam fore. Hæc ubi disseruit Opilio, videri somnianti desit, Comitèmq; experrectum ac sudantem perquam sollicitum de rei eventum, ac propè non consternatum reliquit: Neque enim, quid simulacrū illud portenderet, mentis acie assequeretur, præsertim cum metus sua sponte suspicax ad deteriora magis, quam lætiora inclinet. Quærebatur huic Ænigmati explicando seu Joseph quidam ex Ægypto, seu Daniel ex Babylone, at ille in Patria erat, non longè petendus, haud alius, quam Hunefridus Præpositus, in cuius viri prudentia, & Sanctitate plurimum confidebat Eberhardus. Is DEI in hoc negotio Consiliarius, ac de cælo inspiratus audito Somnio Comitæ, omnino bonum, faustumq; esse pronuntiavit. Aiebat enim, sub gallo, fido per noctem diemque horarum præ-

Somni Interpretatio.

præcone gratiam, quam vocant
prævenientem & excitantem desig-
nari, quæ sua suavi voce Eberhardum
ad magna Religionis opera
promovendam Dei gloriam invitare
& quasi manuducat; sub Opilioni
verò imagine Christum intelligi de-
bere, qui Eberspergam custodiæ suæ
demandari cupiat; Pastorem bo-
num ipsum esse, cujus animæ ho-
minum quasi propriæ sint, quas
humeros sublatis, seu teneras ov-
culas, ipse ad ovile reportet, si
aberraverint quandoque sine
cubuerint: Castra porro, Arces,
Civitates, quarum ipse Custos
esset, patere casui, & irruptionibus
hostium, quantacunque operâ ho-
minum & arte communiter
idque ex mente Regii Psaltis, cupi-
aurea vox est: Nisi Dominus cu-
stodierit Civitatem, frustra san-
gilare illum, qui custodit eam: Sit
hoc proin custode tam fideli, quam
potente nihil Eberspergæ ab hosti-

bus metuendum, quàm diu sub ejus Patrociniò futura sit ; porrò habitationem, quam extruendam Opilio petat, aliam non esse, quàm Basilicam divino cultui accommodatam, in qua Sacra Officia majore deinceps pompâ & splendore fiant : eum in finem thus pro ara, oleum pro lampadibus, pro incruento Sacrificio vinum ab Opilione postulari, ad modum & exemplum trium Magorum, qui Christo mysticas olim munerum species obtulerunt, & auri thurisque prodigi, DEI liberalitatem suâ provocârunt. Ita Hunefridus Sacri hieroglyphici interpretæ doctè, prudenter, & appositè ratiocinabatur. Et quis non videt, quàm explicatio hæc clara, quàmque ex re nata fuerit. Ænigmatè ac Somnio hac ratione aptè dilucidato mirificè recreatus Eberhardus, uti bonæ mentes solent, somnium illud suum executioni quamprimum mandare statuit ; neque enim

enim dubitare poterat de cælesti lumine adeò manifestè sibi radiante ita, ut dicere solitus fûerit Cometa si vel mille aliæ explicationes alii unde, quocùnque ex tripode accederent, omnes præ hac sola floccum se æstimaturum.

*Novi Templi
initia,*

Nec magnificentiùs proposuit Eberhardus, quàm re ipsâ præstitit. Nam proposita, quando calent, efficacissima sunt, quæ verò morantur, patiuntur, plerùmque frigescent cum tempore. Altero itaque die statim se operi accinxit, & omnem materiam Arci muniendæ destinavit tam extruendo novo templo transcripsit, mox ipse tres primos fundamenti lapides orientem versus magnâ celebritate animique exultantis lætitiâ jecit.

§. II.

**ÆDIFICATIO NOVI
TEMPLI ET MONASTERII.
CONQUISITIO VARIARUM RELI-
QUIARUM PRO NOVO TEMPO,
INTER QUAS ETIAM S. SEBA-
STIANI CRANIUM ROMA IM-
PETRATUM ET EBERSPERGAM
ALLATUM.**

STeterat etiamnum ad illum usq;
diem, uti supra memini, seu
antiquitatis veneratione, seu opera-
rum dissimulatione supersticiosa illa
Tilia, uti & vetus antrum, Infer-
nalis illius Apri receptaculum; for-
tè ut memoria extaret Diaboli olim
ibi per oracula consulti & adorati.
Supervênit operi Hunefridus, &
memor cælestium jussionum, quas
Viri Sancti ediderant, Eberhardo
Auctor fuit, ut totam superstitionis
materiam aboleret, & unâ memo-
riam tam pertinaciter hactenus in-
agrestium mente fixam, & resisten-
tem

*Spelunca &
Tilia demo-
litione*

96 *Structura novi Templi Monasteriisq*
tem etiamnum securi ad radices arboris toties applicatæ: non enim fas esse, aiebat vir cælestium intelligens, vel lapidem de Regno Diaboli esse super, qui non destruat neque uno eodémque loco consistere Baälem & verum Nomen, Arcam & Dagonem; Diaboli imperium esse, ut funditus Diabola & hortus pereat, ne folio quodam de arbore relicto, aut calcato de spelunca. Facilem dictis Eborhardum habuit Hunefridus: motus enim jussu ipsius, velut ad classis cum, piâ quadam vindictâ omnis populus in Tiliam insurrexit, arborem annosis ramis & brachiis multavit, totamque radicibus excidit, ut quid enim terram occupavit inutile lignum, foco pridem devotum? Similis probus furor in Saxeum antrum incubuit. Lapis grandis multis vulneribus & partibus minutus, totus quantus diffractus est, ut ne vestigium restare absc

Qui

Quibus omnibus strenuè perfectis
Sacrum ædificium maximo animo-
rum pariter, ac manuum fervore
susceptum est, ut intra breve tem-
pus cæmentitium opus steterit. Ba-
silica recepto ab ipsis Apostolis mo-
re in formam Crucis ædificata est.
Longitudo octoginta majorum pe-
dum erat, latitudo quinquaginta.
Gesta sunt hæc Anno ab humana
Salute DCCCCXXXVIII. Accessit
cum tempore omnis templi orna-
tus interior & exterior, & totus de-
cor Domûs DEI non tantum ne-
cessarius, sed etiam conspicuus. Ea-
dem operâ versus ad extruendum
Patribus Canonicis Cœnobiû Eber-
hardus omnem industriam impen-
dit, ut brevi moles consurgeret. In
auxilium pii operis vocati Adalbero
frater Eberhardi, & Soror Wili-
birgis dignam uterque operam so-
ciârunt. Unde factum, ut tota
structura intra Sexennium fuerit
absoluta, hoc est, Anno post Chris-
tum

*Nova Ec-
clesia.*

*Institutum Cœ-
nobis.*

G 2 stum

98 *Structura novi Templi Monasteriis*
stum DCCCCXXXIV. Henrico
Primo Romanorum Rege, Arnol-
pho secundo Bojorum Duce,

Cranium
S. Sebastiani
Româ allat-
um.

Intra hoc ipsum tempus, uti su-
pra in Synopsi dictum est, pio Eber-
hardi studio, inter varias Divorum
Reliquias etiam pretiosum D. Se-
bastiani Cranium Româ Ebersper-
gam allatum est, cujus rei accur-
tam enarrationem cum ibi fusiùs
antiquis documentis retulerim, ha-
bitandam non censeo aureæ bre-
vitatæ studio, ne idem bis dicatur.
Quæ omnia cum læta admodum
essent tum ipsi Eberhardo, tum He-
nrico, Viris Divini cultûs studio-
sissimis, intervênit tamen, uti nihil
in humanis omni ex parte beatum
est, triste quiddam, & Eberhardo
perquam dolendum.

Consecratio
Templi im-
pedita,

Steterat novum Templum
jam partibus absolutum, nec tam-
en ejus Dedicatio justis etiam precibus
impetrari unquam poterat. Dr-
colfus Frisingensis Episcopus, qu-

de quo vide Brunerum *Annal. Boi-*
cor. part. 2. lib. 7. num. 8. Dracol-
fus, inquam, nescio, qua ex causa
in sententia sua firmus, immotusq;
consecrationem loci constanter ab-
nuit, neque etiam potestatem exer-
cendi Actus, ut alteri cuidam Præsuli
faceret, unquam induci potuit. fa-
cile fuit, hinc subodorari, malignam
dæmonis se ulciscens stropham in-
tervenisse, utpote qui indignè fere-
bat, excisam Tiliam, eversum an-
trum & Regnum suum, & se fortem
armatum à fortiore, antiquâ loci
possessione turpiter pulsum, deje-
ctum, atque exutum fuisse.

Subinde absoluto quoque non
templi modò, verùm etiam Cœno-
bii ædificio, Eberhardus Hunefri-
dum eò permovit, ut plures ejus-
dem Coloris, Instituti ac Regulæ
Patres advocaret. quem in finem
largos sanè redditus diversis locis non
tantùm pro religiosa sustentatione,
sed templi etiam sumptibus affig-
navit,

G 3

*Fundatio
Canobii.*

navit, quarum dotationum palmaria fuit tota Semptæ ditio, excepto Eberspergenſi Caſtro in quod Eberhardus ſibi & ſuis, dum viverent aliud jus nullum retinuit, quàm Tutoris, ſeu Advocati Fiſcalis, notiffimum illis temporibus nomen; hodie fortè Protectorem quis dicere. Porrò hæc tota liberalis fundatio facta eſt temporibus Henrici Regis, quem paulò ſupra adduximus, Anno videlicet poſt Chriſtum DCCCCXXXIV, omni tunc Dominio in Hunefridum, ejuſque ſucceſſores translato, eo juris Rigore ac Sanctitate, ut nec Eberhardus ipſe nec poſteriorum ullus poteſtatem haberet revocandi, aut quicquam ſuum deinceps faciendi, quod denatum fuerat, quocūque titulo, colore. idque Virorum Nobilium & Illuſtrium teſtimonio ratum, confirmatumque voluit Eberhardus, quicquam ampliùs mutari, aut eveniri poſſet. Verùm de his pietati

Bellum Hunnicum, de iisdem &c. 101
incrementis satis. Ultima Hun-
norum seu Hugarorum in Boicam ir-
ruptio nos ad se vocat.

§. III.

BELLUM HUNNICUM
ULTIMUM. PLENA VICTO-
RIA AD AUGUSTAM VINDELI-
CORUM, PRÆSENTE QUOQUE
EBERHARDO BELLI DUCE, EX
CÆSIS AD INTERNECIONEM ET
PROFLIGATIS HOSTIBUS
RELATA.

Rursus Scriptores passim vari-
ant, quo anno ultima Hun-
norum, seu, ut Brunerus loquitur,
Hungarorum irruptio in Aleman-
niam facta sit, illud satis comper-
tum à variis traditur, accersitos fu-
isse à quibusdam Patriæ proditori-
bus, venalis fidei hominibus, & ex
incipiti temporum mutatione pen-
dentibus, in Germaniam, cujus jam
tories sanguinem & fortunas hau-
serant. Devoraverant spe victo-

*Irruptio
Hunorum
in Germani-
am istata.*

G 4 riam

riam hostes numero suo fre-
præsertim cū licitatione dome-
sticorum, & nescio quibus pol-
licitationibus advocati fuissent: cre-
debant sibi omnia plana futura &
ex sententia animi facilia, tum con-
fidentiā propriarum virium, ut di-
xi, tum intestinorum hostium per-
fidiā. Aliter Superis visum. Ter-
sua egressi sunt ad macellum, ut se
pulchrū invenirent in solo alieno
Nec domum jam redierunt, quæ
Cælum excindere & terram para-
bant. Anno igitur DCCCCLV
(cum pluribus fide dignis sentio-
rursus, trajecto Danubio, Boicam
inundavit toties infaustus populus
Ductores ipsorum erant Bulzai
Rex ipsemet, cum quatuor aliis ma-
jorum gentium Satrapis Lælio, So-
ra, Toxo & Sehaba. Quilibet ho-
rum ductabat justum exercitum
Quacunque transibant, jactabant
insuperabiles. Omissis de indu-
stria Urbibus, ne mora iniiceretur

itineri, rabiem suam in Arces, Op-
pida, & Cœnobia vertebant, magis
ut prædas agerent, quàm acie vin-
cerent. Tempestas post Attilam
vix ulla fuit calamitosior. ferrum
& ignis nulli elegantia, nulli or-
dini, sexui, aut ætati pepercere.
Nemo erat initiò, qui resisteret,
cùm fuga, vel metus pleròsque ac-
colas in silvas & nemora, cognito
eorum adventu, abstulisset, aut in-
tra muratas civitates desertis pagis
conclusisset. Inter Arces, quæ in
via occurrerant, Ebersperga quo-
que erat. Eam non negligendam
ratus numerosus hostis, ex occasio-
ne obviam adoritur majore fiducia,
quàm virtute; sed incassum: Non
ea quippe æstimatione ipsi locum
metiebantur, quàm debebant. firmi-
or Arx erat, quàm ut impetu per
transitum capi posset. Quoniam
verò in longum trahere obsidio-
nem propositum Hunnis non erat,
inde cum ignominia & notabili

*Archie Eber-
sperg. firmi-
tas. & robur.*

suorum clade recesserunt ; cuius
 etiamnum hodie argumentum fa-
 cit propinquus collis , cui si pro-
 fundiore morſu aratrum quando-
 que imprimitur, sæpe inde quædam
 vetustatis spolia, ferramenta rubi-
 gine ambefa, antiquæ formæ cal-
 caria, & si quæ sunt similia, casu
 eruuntur. Quod verò præ ceteris
 hîc memoratu dignum occurrit,
 datam nuper ab Opilione Christo
 fidem esse arbitror. Stetit promi-
 sis suis fidelis Deus, eventusq; ipse
 comprobavit, frustra humanas vi-
 res, quantumcūque superbas cum
 divina potentia collidi. Certè vel
 ipsi hostes Numen aliquod huic lo-
 co, ceteroquin non multum firmo-
 inesse senserunt ; à quo utique re-
 cessuri non fuerant, nisi præsidium
 humano majus in eo reperissent.

*Vastatio Es-
 varia.*

Interea mirum quantum patien-
 batur misera Bavaria, hostibus un-
 dique patula Regio, neque illa so-
 la, sed totum Noricum, quo longè
 late-

latéque vastato, continuo tractu Hunni in ipsam usque Lotharingiam & Austrasiam cædibus & rapinis pervaserunt, inde verò reversi cum spoliis Provinciarum, contracto universo exercitu, in Vindelicos moverunt. Augusta Urbium nobilissima & amplissima in bolum designabatur, posteaquam intellexissent Barbari, omnem eò prædam ex Bavaria, Suevia & Franconia, omnes opes, velut ad asylum, fuisse convectas. Ut ergo tam pingui & opulentâ urbe potentur, eam cis, & trans Lycum arctâ obsidione cinxerunt, & omnem circumquaque Vicinam, locustarum instar, inundârunt, tantâ virium præfidentia, ut palàm jactarent, eas militares copias non aliter, quàm Cæli ruinâ, aut Germaniæ hiatu obrui ac sepeliri posse. Movebatur clarissimæ Urbis angustiis Otto Imperator, & Bojariæ Dux Henricus, cui ut in tempore subvenirent, omnimo-

*Augusta
Obsidio.*

106 *Bellū Hunnic. de iisdē ad internec.*
modo enitendum censuerunt. Opus
esse videbant decretorio proelio
aliter solvi obsidio non poterat.
Periculum utrinque se ostendebat,
periculum in mora, periculum in
conflictu, cum nostri paucitate la-
borarent. Incertus belli eventus
vix sinebat universas vires sub uno
fortunæ ictum exponere. Una spes
tamen, nec illa vana, erat super in-
divino præsidio, & S. Udalrici, di-
gnissimi Antistitis armatis precibus.
Decumbebat eo tempore ex infir-
mitate corporis Henricus Bavariae
Dux; quare nec Imperatori Otto-
ni, nec ipsi proelio, quòd maxime
volebat, adesse sinebatur; in lo-
cum tamen suum subrogavit sibi
Eberhardum nostrum, Semptæ Co-
mitem, Eberspergæ Dynastam, Vi-
rum ea ætate in paucis bellicosum,
cujus fidei universas copias Boicas
demandavit. Senatu inter Duces
habito. diēs S. Laurentio Sacer, Au-
gusti decimus, ab omnibus proelio
decer-

108 *Bellū Hunnic. de iisdē ad internec-*
erant, passim à promiscuis neca-
bantur, nullā, quocūque venie-
bant, vitæ inventā, aut impetratā
gratiā. Uno eo prælio plenè de-
bellatum, & hostis pænè omnis in-
ternecone deletus est, Ducibus
eorum duntaxat ad ignominiam,
& ostentationem triumphi refer-
vatis. Direpta exinde hostilia ca-
stra, omni opulentiā refertissima,
liberata metu Urbs nobilissima, Im-
periique primaria. Maturuerant
nimirum divinæ vindictæ fatales
toties Germaniæ Hunni, eaque uni-
cā victoriā patuit, nihil tam altè vel
à natura, vel pravitate constitutum
esse, cui non ab invalido, & infir-
miori possit esse periculum. Eni-
tuit in hoc glorioso prælio inter
alios quoque militares Viros Eber-
hardi nostri virtus, ostenditque re-
ipsā Boicus Vigor, Germanos, ubi
feriò expergiscuntur, & vires jun-
gunt, tandem esse insuperabiles.
At non suis viribus, sed Cæli au-
xiliis

*Soluta Ob-
sidio Augu-
sta.*

xiliis victoriam adscripsit Otto, gnarus utique, unde robur tanto conficiendo hosti accepisset, cum terrorem pavorémque præ se ageret. Ejus jussu honor superis habitus & solennes in templis gratiæ pro obtenta victoria omni ævo memorabili Augustæ persolutæ sunt.

Porro inter captivos, qui vivi in manus Eberhardi venere, erat ipse Rex Bulzko cum quatuor Regulis, Lælio, Schaba, Sura & Toxo, paucisque aliis, quos Nobilitas inter suos commendabiles fecerat. Hos Eberspergam tantisper ad Wilibirgem Sororem, ceu luculentos Victoriæ suæ testes, in vinculis abduci, ibidemque, dum ipse sequeretur, arctè custodiri jussit. Non multò post Victor Eberhardus cum gloria domum reversus, eosdem quid Ebersperga esset, jam satis expertos, omni Regio cultu exutos, squalidos & sordidos Duci Henrico Ratisbonam in præstitæ fidei testimonium,

*Captivi
Hungarib.*

R11

11

nium, simul & triumphi ornamentum submitit, qui jure belli capti damnatos extra portam, quæ Austriam & Hungariam respicit, in furcam agi jussit, ubi vultibus in Patriam converfis aliquamdiu hæretotius Bavariæ Spectaculo pergens viæ intervallum pependerit, postea terrâ obruti sunt.

*Liberalitas
Eberhardi
in D. Sebastianum.*

Neque illud silendum hîc venit, quòd Eberhardus omnia Spolia Regulis detracta, aureas præsertim torques, & tintinnabula, libras auri pinguis, & argenteum item scutum, quæ utique sibi ceu præmium Victoriam, æquissimo jure servare poterat, templo suo addixerit. Predebat scilicet Virum magnanimum & splendide liberalem exiguo domo sancto suo Sebastiano repræsentari, cujus omnia esse putabat, quæ eamquam sua possidebat. Et forte, in DEUM liberalior esset, placuit conjugio abstinere, ut nullum ab

um præter DEUM, & D. Sebastia-
num, heredem de se gigneret. Sed
jam ad obitum pientissimi Herois
series narrationis nos vocat.

§. IV.

PIA MORS CLARISSIMI
HEROIS EBERHARDI EBER-
SPERGENSIS.

Iure merito, ut videtur commu-
ni legi moriendi irascimur,
quod Heroës quosdam de Repu-
blica Christiana bene meritos ante
tempus ad tumulum citet, quos sanè
deceret ad Bonum commune si
non esse immortales, certè Privile-
gio virtutis longævos ac diuturnos.
Ecce! cui tot barbari gladii, & cru-
enti acinaces pepercerunt in acie,
eidem mors pacifica non parcit do-
mi: Eberhardus is est, de quo lo-
quor, Seculi sui præstantissimus mi-
les, demptisque fabulis, alter Bojo-
rum Hercules. Hic, ubi post no-
mina-

H mina-

minatissimam illam Victoriā,
 liberatam Hunnorum face Patriam
 paucis annis Cælebs vixisset,
 morbum incidit, suā opinionem
 ignavum, utpote qui, more fortium
 maluisset in pulvere militari
 cadavera sterni. Placuit Deo, huius
 Virum ad perfectum elaborare
 gentibus, quos Martiæ immisit
 mæ, corporis doloribus, quos
 tamen placido, uti erat vultu,
 victricē patientiā tulit, inter veras
 corpusculi nunquam incompositum
 aut timid⁹ ærumnas. quo in puncto
 Mors quoq; militem invenit, que
 in campo præterierat: tam enim
 fortia agere, quā pari doctus erat
 Eberhardus. Unum tamen erat
 quod viro per omnia iusto doluit
 cū videret vota sua, quæ habebat
 in animo, circa templi Dedicationem
 in dies etiamnum frangi
 dari; eam enim neque à Dracōnis
 Successore vir tantus impetrare poterat.
 Alterum aculeum frater

*Patientia
 Eberhardi
 in morbo.*

ipſius Adálbero animo infixit. Eum
Eberhardus lethaliter decumbens
comiter ad ſe invitari curaverat, ut
ſupremæ voluntatis arcana cum ipſo
communicaret, & frater migratu-
rus fratri ſuperſtiti valediceret Sub-
odoratus, quid ageretur Adálbero,
uti erat avaritiã nonnihil afflatus,
venire diſtulit, cùm vereretur, ne
plura bona & prædia pro ampliore
templi & Cœnobii fundatiõne por-
rò exigeret, ſuo calculo quoque ap-
probanda. Venit tamen Adálbero,
ſed importunè, cùm Eberhardus
jam animam ageret, quam vir de-
ſideriorum cœleſtium, oculis, ma-
nibusque in Cælum intentis Crea-
tori ſuo placidiſſimè in manus red-
didit, Sacris omnibus ritè munitus
XVI. Calendas Decembris Anno
Chriſti DCCCCLIX, ætatis ſuæ
quingueſimo primo, vir omni-
bus bonis imitandus, nobis deplora-
randus, poſteritati deſiderandus.
Plures ejus virtutes fuere, vulgus
H 2 super-

Mors Eber-
hardi.

*Ejus Virtus
et Elo-
gium.*

supergressæ. Chorum ducebat
Religio, & fortitudo: illa templorum
Monasteria ædificabat; ista hostes
avertebat à Patria, & quicquid con-
tuiti divino obstabat: illa & ista pro
DEO stabant: utrâque DEUM ad-
vit auro & ferro; Auro in Sacris
expenso, ferro in sanguinem hostium
stium: quibus Viri fortis orname-
tis invidiam ipsam, maximè boni
infensam in admirationem traxerunt
& in se venerabilem reddidit. Ejus
corpus Frisingam delatum debet
cum honore ac pompâ funebri
D. Virginis conditum est, justis ex-
qualibus ritè à fratre Adalberone
ibidem persolutis,

